

Pakkende beelden en rake humor in Winterberg kust

Recensie door Janneke Robers
02-04-2008

Poëtische verhalen, erotische romantiek en dierlijke porno zijn de ingrediënten van 'Winterberg Kust'. Het poppentheater van Tg. Winterberg is duidelijk niet voor kinderen bedoeld. Deze montagevoorstelling bestaat uit elf korte verhalen over de liefde. Simpel getekende ogen op een paar knieën, manshoge beesten met koppen van papier-maché en gele huishoudhandschoenen doen het werk.

Schilderachtig is de scène waarin een kleine man, nog geen handlengte hoog, een naakt lichaam onderzoekt. Liggend op de zij, lijkt de rug op een heuvellandschap. Met korte pasjes begeeft de pop, geholpen door een twee paar handen, zich op pad. Vanaf de voeten, over de zachte dijbenen naar een tatoeage op de heup. Met zijn voetje wrijft hij over de tekening. Die is niet weg te boenen. Het mannetje haalt zijn schouderertjes op. Tg. Winterberg excelleert in deze kleine gebaren. Hierdoor worden de poppen wezens van vlees en bloed in plaats van stof of papier-maché.

Makers en spelers Meike van den Akker en Marlyn Coetsier hebben zich zichtbaar uitgeleefd in het creëren van 'acteurs'. De mannenliefde, liefde van een kind dat de wereld ontdekt, de onbeantwoorde liefde, overspel, een gebroken hart en ruige dierlijke seks worden uitgebeeld door telkens andere poppen, objecten of zelfs schedels. Sommige zijn uiterst simpel – een strijkijzer of een T-shirt aan een haakje - in andere, bijvoorbeeld een drietal manshoge fantasiebeesten, zit beduidend meer werk.

Tg. Winterberg onderzoekt hiermee de mogelijkheden poppen- en objecttheater ook voor volwassenen interessant te maken. Het verhaal over de zoon die het leger ingaat, is daar een duidelijk voorbeeld van. Het wordt verteld door middel van schaduwprojectie. De statische figuren op stokjes lijken zo uit een Tim Burton film te zijn weggelopen. Door de plaatjes afwisselend in klein en groot formaat te tonen, brengen de makers deze tweedimensionale wereld tot leven. Bij emotie wordt als het ware ingezoomd. Door de splitscreenachtige constructie in het decor (twee luikjes naast elkaar in een houten wand) is simultaan te zien wat er thuis en op het front gebeurt. Het zijn deze goed doordachte elementen die de vastgeroeste fantasie van volwassenen weer tot leven wekken.

De charme van 'Winterberg Kust' – de veelvoud aan poppen en theaterlijke stijlen - is direct ook haar valkuil. Doordat de losse scènes kort zijn, blijven ze beperkt tot situatieschetsen. Effectief in telkens verrassende beeld- en stijlvorm, maar niet meer dan dat. Een vijfkoppig orkest zorgt voor de muzikale begeleiding. Het is een meerwaarde die naast achtergrondmuziek ook daadwerkelijk stem geeft aan de verdere stille handelingen op toneel. Yaso Romero Fernandes vertolkt bijvoorbeeld de stem van de huishoudhandschoen alias operazangeres met een krachtig Bulgaarsch lied. De violiste en saxofonist geven stemmen aan een kibbelend stel dieren in een jazzclub. Aan de finesse kan hier en daar nog wat gewerkt worden. Muziek en mondbewegingen zijn niet altijd tegelijk. Door het krappe speeloppervlak is het tevens een rommelig opkomen en afgaan van de negen spelers en muzikanten.

Toch is 'Winterberg Kust' fijn. De humor is raak, de beelden pakkend en het decor, een groene wand met 14 luikjes, subliem. Lekker dus om naar te kijken en verder niet bij na te denken.